

Sygn. akt I Ns 206/20

POSTANOWIENIE

Dnia 9 lutego 2021 r.

Sąd Rejonowy w Ciechanowie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Lidia Grzelak

Protokolant: st. sekr. sąd. Elżbieta Marciniak

po rozpoznaniu w dniu 2 lutego 2021 r. w Ciechanowie

na rozprawie

sprawy z wniosku J. F. (1)

z udziałem D. F. (1), A. F. (1), K. F., S. F. (1), B. B. (1), P. F. (1), P. F. (2), D. F. (2), M. F., A. D., J. R. (1), P. R., A. G., B. K.

o zasiedzenie

postanawia:

I stwierdzić, że J. F. (1), D. F. (1) i A. F. (1) nabyli przez zasiedzenie z dniem 15 kwietnia 2017 r. w udziałach po 1/4 (jednej czwartej) części własność zabudowanej nieruchomości położonej w G. gmina S., stanowiącej działkę o powierzchni 3,0111 ha, oznaczoną w wypisie z rejestru gruntów jednostki ewidencyjnej (...)_2 S. obręb (...) G., numerem 56;

II pozostawić wnioskodawczynię i uczestników postępowania przy poniesionych kosztach postępowania związanych z ich udziałem w sprawie.

Sygn. akt I Ns 206/20

UZASADNIENIE

Wnioskodawczyni J. F. (1) złożyła wniosek o stwierdzenie, że z dniem 15 kwietnia 2017 r. nabyła wraz z D. F. (1) i A. F. (1) przez zasiedzenie na zasadach współwłasności w częściach równych tj. po 1/3 części, własność udziału w wysokości 3/4 części we współwłasności nieruchomości położonej w G. gmina S., stanowiącej działkę o powierzchni 3,0111 ha oznaczoną w wypisie z rejestru gruntów jednostki ewidencyjnej S. obręb G. numerem 56.

Uczestniczki postępowania M. F. i A. D. wnosily o oddalenie wniosku oraz zasądzenie na ich rzecz od wnioskodawczyni zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Uczestnicy postępowania P. F. (1), P. F. (2) i D. F. (2) nie zajęli stanowiska w sprawie.

Pozostali uczestnicy postępowania D. F. (1), A. F. (1), K. F., S. F. (1), B. B. (1), J. R. (1), P. R., A. G. i B. K. przyłączyli się do stanowiska wnioskodawczyni J. F. (1).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

S. F. (2) był właścicielem nieruchomości, stanowiącej obecnie działkę o powierzchni 3,0111 ha oznaczoną nr 56 położoną w G. gmina S. na podstawie umowy darowizny z dnia 29 sierpnia 1958 r. zawartej ze S. Ż., M. Ż., J. Ż., T. Ż. i M. K. (1). Dla przedmiotowej nieruchomości Sąd Rejonowy w Ciechanowie VI Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi

Zbiór dokumentów ZD 1110 (Zbiór dokumentów ZD 1110, umowa darowizny k.36 – 42, wypis z rejestru gruntów wraz z mapą k. 7 – 9).

S. F. (2) zmarł dnia 8 marca 1985 r. Spadek po nim nabyli żona J. F. (1) z d. F. w 1/4 części oraz dzieci A. F. (2), H. F. (1), T. F., Z. K. i H. R. po 3/20 części, z tym że wchodzące w skład spadku gospodarstwo rolne żona J. F. (1) z d. F. w 1/4 oraz dzieci A. F. (2), H. F. (1), T. F. i H. R. po 3/16 części (akta I Ns 305/19).

J. F. (1) z d. F. zmarła dnia 15 kwietnia 1987 r. Spadek po niej nabyły dzieci A. F. (2), H. F. (1), T. F., Z. K. i H. R. po 1/5 części, z tym że wchodzące w skład spadku gospodarstwo rolne nabyły dzieci A. F. (2), H. F. (1), T. F. i H. R. po 1/4 części (akta I Ns 305/19).

T. F. zmarł dnia 28 marca 2004 r. Spadek po nim nabyli żona J. F. (2) z d. A. oraz synowie D. F. (1) i A. F. (1) po 1/3 części (akta I Ns 305/19).

H. F. (1) zmarł dnia 14 października 2005 r. Pozostawał w związku małżeńskim z H. F. (2) z d. W.. Miał pięcioro dzieci: P. F. (1), P. F. (2), D. F. (2), M. F. i A. D. (akta I Ns 305/19).

Z. K. zmarła dnia 28 marca 2009 r. Pozostawała w związku małżeńskim z M. K. (2) (akta I Ns 305/19).

H. R. zmarła dnia 29 września 2014 r. Pozostawała w związku małżeńskim z J. R. (2). Miała czworo dzieci: A. G., B. K., J. R. (1) i P. R. (akta I Ns 305/19).

A. F. (2) zmarł dnia 1 lutego 2019 r. Pozostawał w związku małżeńskim z J. F. (3) z d. M.. Miał troje dzieci: K. F., S. F. (1) i B. B. (1) (akta I Ns 305/19).

T. F. zawarł związek małżeński w 1968 r. Zamieszkał wspólnie z żoną J. F. (2) z d. A. na działce, stanowiącej własność S. F. (2), jego ojca. T. F. wraz z ojcem wybudowali po kilku latach na działce drugi dom, w którym zamieszkał wraz z rodziną. Do czasu budowy tego domu T. F. wraz z żoną mieszkali z jego rodzicami, Mieszkała z nimi wówczas jeszcze ich najmłodsza córka H. R., która wyprowadziła się z rodzinnego domu w 1985 r. A. F. (2) i Z. K. zamieszkiwali już poza domem rodzinnym (zeznania wnioskodawczyni J. F. (1) k. 29 – 30, 62, zeznania uczestników postępowania J. R. (1) k. 63, P. R. k. 63, A. G. k. 63, B. K. k. 63).

W tym okresie H. F. (1) odbywał służbę wojskową. Po jej zakończeniu zamieszkał u rodziców. Po zawarciu związku małżeńskiego zamieszkał wraz z żoną w wynajętym mieszkaniu w G., a następnie około 1982 r. wyprowadził się do Ameryki, gdzie w Państwowym Gospodarstwie Rolnym otrzymał pracę i mieszkanie służbowe (bezsporne).

T. i J. małż. F. opiekowali się matką T. do jej śmierci. Od śmierci S. F. (2) prowadzili gospodarstwo rolne, zaś po śmierci J. F. (1), przeprowadzili się do domu po rodzicach T. F., za zgodą jego pozostałego rodzeństwa. Rodzeństwo uzgodniło, że T. F. przejmie gospodarstwo rolne w zamian za opiekę nad matką (zeznanie wnioskodawczyni J. F. (1) k. 29 – 30, 31, 62, zeznania uczestników postępowania K. F. k. 63, S. F. (1) k. 63, B. B. (1) k. 63).

Od śmierci S. F. (2) gospodarstwo rolne prowadził jego syn T. F. wraz z żoną, a po jego śmierci J. F. (1) wspólnie wraz z synami A. i D.. D. F. (1) wraz z żoną zamieszkał w domu po swoich rodzicach, zaś A. F. (1) po zawarciu związku małżeńskiego około dwóch lat temu wyprowadził się do swojej żony (zeznania uczestników postępowania D. F. (1) k. 62, A. F. (1) k. 62).

Od śmierci S. F. (2) T. F. przejął prowadzenie gospodarstwa rolnego; on też płacił podatki z tym związane. W gospodarstwie uprawiane były zboża: pszenica, pszenżyto oraz ziemniaki, buraki cukrowe i warzywa. Prowadzona była hodowla świń. T. F. miał konia i krowę. Zboża, ziemniaki i warzywa uprawiał na własne potrzeby. B. cukrowe i trzodę chlewną sprzedawał. T. F. nie konsultował spraw gospodarstwa rolnego z rodzeństwem, nie dzielił się z nimi dochodami z gospodarstwa, ale też nie domagał się od nich ponoszenia części kosztów utrzymania gospodarstwa. Jego rodzeństwo nie ingerowało w sprawy gospodarstwa (zeznania wnioskodawczyni J. F. (1) k. 29 – 30, 31, 62, zeznania uczestniczek postępowania A. D. k. 30 – 31, 62, K. F. k. 63).

H. F. (1) od czasu wyjazdu z G. do Ameryki przyjeżdżał do rodziców, a po ich śmierci do brata T. F., zwykle dwa - trzy razy w roku. Zwykle przyjeżdżał sam, a jeśli nawet z rodziną, to tylko on nocował u brata, zaś jego żona z dziećmi u swojej rodziny. Przyjeżdżał w gości, nie pomagał w gospodarstwie, nie ingerował w prowadzenie gospodarstwa rolnego po rodzicach przez brata T.. Nie rozmawiał ze swoimi dziećmi na temat tego gospodarstwa (zeznania świadka R. W. k. 61, zeznania uczestniczek postępowania M. F. k. 31, 62, A. D. k. 30 – 31, 62).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zebranych w sprawie dowodów, a w szczególności akt sprawy I Ns 305/19, zbioru dokumentów ZD 1110, dokumentacji geodezyjnej (k. 7 – 9), umowy darowizny (k. 36 – 42), zeznań wnioskodawczyni J. F. (1) (k. 29 – 30, 31, 62), zeznań uczestników postępowania A. D. (k. 30 – 31, 62), M. F. (k. 31, 62), D. F. (1) (k. 62), A. F. (1) (k. 62), K. F. (k. 63), S. F. (1) (k. 63), B. B. (1) (k. 63), J. R. (1) (k. 63), P. R. (k. 63), A. G. (k. 63) i B. K. (k. 63) oraz częściowo zeznań świadka R. W. (k. 61).

W odniesieniu do zeznań świadka R. W. wskazać należy, że Sąd dał wiarę tym zeznaniom jedynie w tej części, w jakiej znajdują potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym. Należy podkreślić, że okoliczności sprawy zna jedynie z relacji H. F. (1), który zmarł w 2005 r. Ostatni bezpośredni kontakt z pozostałym członkami rodziny F. miał zanim H. F. (1) wyprowadził się do Ameryki, a zatem przed 1983 r. Mieszka w C. od 30 lat. Nawet uczestniczki postępowania M. F. i A. D. odmiennie od niego oceniają częstotliwość pobytów H. F. (1) na nieruchomości stanowiącej przedmiot postępowania.

Powyższej wskazane dowody są – w ocenie Sądu - w pełni wiarygodne, dotyczą okoliczności niespornych pomiędzy stronami; inna jest tylko ich ocena prawna dokonana przez strony postępowania.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z obowiązującym obecnie przepisem art. 172 § 1 kc, posiadacz nieruchomości nie będący jej właścicielem nabywa własność, jeżeli posiada nieruchomość nieprzerwanie od lat dwudziestu jako posiadacz samoistny, chyba że uzyskał posiadanie w złej wierze (zasiedzenie). Natomiast § 2 tegoż artykułu stanowi, iż po upływie lat trzydziestu posiadacz nieruchomości nabywa jej własność, choćby uzyskał posiadanie w złej wierze.

Zasiedzenie polega więc na nabyciu prawa przez nieuprawnionego posiadacza wskutek faktycznego wykonywania tego prawa w ciągu oznaczonego w ustawie czasu. Podstawową funkcją zasiedzenia jest eliminacja długotrwałej rozbieżności między faktycznym wykonywaniem uprawnień właścicielskich a formalnoprawnym stanem własności, co przyczynia się do ustabilizowania i uporządkowania stosunków społecznych pod względem prawnym.

Nabycie własności w drodze zasiedzenia zostało uzależnione od spełnienia następujących przesłanek: władania nieruchomością jako posiadacz samoistny, upływu ustawowego terminu oraz dobrej lub złej wiary posiadacza. Przesłanki zasiedzenia nie zmieniały się na przestrzeni lat, formułowano je w podobny sposób w poszczególnych aktach prawnych odnoszących się do tej problematyki.

W tym ogólnym zestawieniu naczelną przesłanką zasiedzenia jest posiadanie samoistne nieruchomości. Można tu odnieść się do pojęcia zawartego w definicyjnej normie art. 336 kc. Zgodnie z tym przepisem, posiadaczem samoistnym rzeczy jest ten, kto rzeczą faktycznie włada jak właściciel. Oczywiście w kontekście zasiedzenia mamy na uwadze posiadanie samoistne nie poparte jeszcze tytułem (prawem) własności.

Należy wskazać, iż stan posiadania współtworzą fizyczny element (corpus) władania rzeczą oraz intelektualny element zamiaru (animus) władania rzeczą dla siebie (animus rem sibi habendi). W przypadku posiadania samoistnego mamy na uwadze animus domini (posiadacz samoistny włada rzeczą „jak właściciel”). Praktycznie zaś wypada kierować się – przy ustalaniu charakteru posiadania – manifestowanym na zewnątrz wobec otoczenia zachowaniem posiadacza. Według zewnętrznych znamion zachowania posiadacza można oceniać zarówno corpus jak też animus possidendi. Istotne znaczenie ma również rozpoznanie zdarzenia stanowiącego źródło nabycia posiadania. Wespół z dalszym zachowaniem posiadacza, manifestowanym na zewnątrz, pozwala określać rodzaj posiadania.

Kolejnym warunkiem zasiedzenia jest dobra lub zła wiara posiadacza. Dobra wiara nie stanowi samodzielnej przesłanki zasiedzenia nieruchomości. Nabycie posiadania w złej wierze nie wyklucza bowiem zasiedzenia. Jednakże odgrywa ona istotną rolę decydując o długości terminu zasiedzenia. Trzeba mianowicie pamiętać, że zasiedzenie następuje z upływem krótszego (dwudziestoletniego lub dziesięcioletniego) terminu, gdy posiadanie zostało nabyte w dobrej wierze. Natomiast w razie uzyskania posiadania w złej wierze obowiązuje dłuższy (trzydziestoletni lub dwudziestoletni) termin zasiedzenia. Upływ tego określonego terminu, jest ostatnią z przesłanek zasiedzenia.

Decydujące znaczenie dla zasiedzenia ma stan dobrej lub złej wiary w chwili uzyskania posiadania. Pozostawanie w dobrej wierze w chwili nabycia posiadania przesądza o stosowaniu krótszego terminu zasiedzenia. Dłuższy termin zasiedzenia obowiązuje, gdy posiadacz pozostawał w złej wierze już w momencie nabywania posiadania. Natomiast nie zaszkodzi mu (nie przedłuży terminu zasiedzenia) późniejsza utrata dobrej wiary. Trzeba więc stwierdzić, że w dobrej wierze jest posiadacz, który pozostaje w błędnym, ale usprawiedliwionym okolicznościami przeświadczeniu, że przysługuje mu prawo własności. Sąd Najwyższy wielokrotnie dokonywał wykładni pojęcia dobra i zła wiara. W konsekwencji w świetle powszechnie obecnie przyjętego poglądu, osoba, która weszła w posiadanie nieruchomości na podstawie umowy mającej na celu przeniesienie własności, zawartej bez zachowania formy aktu notarialnego, nie jest samotnym posiadaczem w dobrej wierze.

Jak wynika z powyższego ustalenie dobrej lub złej wiary, wymaga ustalenia momentu wejścia w posiadanie przedmiotowej nieruchomości. Ten moment ma też zasadnicze znaczenie dla zastosowania określonych przepisów prawa materialnego co do terminów zasiedzenia, które na przestrzeni lat zmieniały się.

Jak wskazano powyżej, właścicielem nieruchomości był pierwotnie spadkodawca S. F. (2). Właścicielami nieruchomości według stanu na dzień otwarcia spadku po J. F. (1) z d. F. tj. na dzień 15 kwietnia 1987 r. z tytułu dziedziczenia po S. F. (2) i J. F. (1) byli ich dzieci: A. F. (2), H. F. (1), T. F. i H. R..

Wnioskodawczyni J. F. (1) oraz uczestnicy postępowania D. F. (1) i A. F. (1) są współwłaścicielami przedmiotowego gospodarstwa rolnego w udziałach po 1/12 z tytułu dziedziczenia po T. F. zmarłym dnia 28 marca 2004 r.

Wnioskodawczyni J. F. (1) wnosi w niniejszej sprawie o stwierdzenie, że wraz z D. F. (1) i A. F. (1) nabyli przez zasiedzenie z dniem 15 kwietnia 2017 r. udziały w wysokości po 1/4 części każdy tj. łącznie udział w wysokości 3/4 części we współwłasności przedmiotowej nieruchomości. Jako uzasadnienie wniosku o zasiedzenie udziałów w nieruchomości, wskazała, że udział w wysokości 3/4 części przysługujący łącznie od dnia 15 kwietnia 1987 r. pozostałym spadkobiercom J. F. (1) z d. F.: H. F. (1), H. M. reszka i A. F. (2), a następnie ich zstępnym, od wskazanego dnia tj. od śmierci J. F. (1), pozostawał w samoistnym posiadaniu T. i J. małż. F. do dnia 28 marca 2004 r. tj. do dnia jego śmierci. Od chwili otwarcia spadku po T. F., nieruchomość pozostaje w samoistnym posiadaniu wnioskodawczyni i zstępnych T. F.: A. F. (1) i D. F. (1).

Zgodnie z art. 176 § 1 kpc, jeżeli podczas biegu zasiedzenia nastąpiło przeniesienie posiadania, obecny posiadacz może doliczyć do czasu, przez który sam posiada, czas posiadania swego poprzednika. Jeżeli jednak poprzedni posiadacz uzyskał posiadanie nieruchomości w złej wierze, czas jego posiadania może być doliczony tylko wtedy, gdy łącznie z czasem posiadania obecnego posiadacza wynosi przynajmniej lat trzydzieści. Stosownie zaś do § 2 cyt. artykułu, przepisy powyższe stosuje się odpowiednio w wypadku, gdy obecny posiadacz jest spadkobiercą poprzedniego posiadacza.

Uznać zatem należy, że co do zasady, dopuszczalne jest doliczenie przez wnioskodawczynię i jej synów, jako zstępnych T. F., czasu posiadania nieruchomości przez jej męża T. F..

Niewątpliwie, istotne dla rozstrzygnięcia tej kwestii jest ustalenie w pierwszej kolejności czy T. F. posiadał udziały w gospodarstwie rolnym w sposób prowadzący do ich zasiedzenia.

Niewątpliwie, T. F. wraz z żoną byli od dnia 15 kwietnia 1987 r. wyłącznymi posiadaczami przedmiotowego gospodarstwa rolnego.

Jak słusznie podkreśla się w doktrynie prawa, zasiedzenie jest odstępstwem od zasady nienaruszalności prawa własności. Dlatego wszelkie wątpliwości powinny być tłumaczone na korzyść ochrony własności czy innych praw majątkowych. Stanowisko takie zostało wyrażone m.in. w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 7 października 2010 r. w sprawie IV CSK 152/10. Takie podejście do instytucji zasiedzenia musi w szczególności odnosić się do sytuacji, gdy zasiedzenie ma miejsce w stosunkach rodzinnych, gdy jeden ze spadkobierców w wyniku pewnych okoliczności posiada przedmiot spadku. Podkreślenia wymaga, że niewykonywanie prawa posiadania przez innych współwłaścicieli nie uprawnia do wniosku, że współwłaściciel posiadający przejmuje rzecz w posiadanie samoistne w zakresie ich uprawnień. Posiadanie właścicielskie całej rzeczy przez współwłaściciela wyłącznie dla siebie i z wolą odsunięcia od realizacji praw do tej rzeczy innych współwłaścicieli jest możliwe, jednak wymaga, ażeby współwłaściciel żądający stwierdzenia zasiedzenia idealnego udziału innego współwłaściciela udowodnił, żeby zmienił (rozszerzył) zakres samoistnego posiadania ponad realizację uprawnienia z art. 206 kc i uzewnętrznił tę zmianę wobec współwłaścicieli. Uznaje się, że w takim przypadku nie ma zastosowania domniemanie z art. 339 kc. W związku z powyższym, konieczne jest wykazanie konkretnych faktów potwierdzających rzeczywiste przejęcie praw i obowiązków innych współwłaścicieli i to w sposób pozwalający im dostrzec tę zmianę. Pogląd ten został wyrażony w wielu postanowieniach Sądu Najwyższego dotyczących tej problematyki (z dnia 1 kwietnia 2011 r. w sprawie III CSK 184/10, z dnia 29 czerwca 2010 r. w sprawie III CSK 300/09 oraz z dnia 7 stycznia 2009 r. w sprawie III CSK 405/08).

Powyzsza argumentacja nie może jednakże prowadzić do wniosku, że zasiedzenie udziałów we współwłasności nieruchomości przed jednym ze współwłaścicieli jest wyłączone. W postanowieniu z dnia 15 maja 2018 r. Sąd Najwyższy podkreślił, że współwłaściciel staje się samoistnym posiadaczem udziału we współwłasności nieruchomości o charakterze prowadzącym do zasiedzenia dopiero wtedy, gdy nastąpi jawna dla otoczenia i pozostałych współwłaścicieli zmiana kwalifikacji posiadania, z której będzie wynikało, że współwłaściciel posiadający rozszerzył zakres swojego samoistnego posiadania ponad realizację uprawnienia z art. 206 k.c. Niewykonywanie prawa posiadania przez innego współwłaściciela nie uprawnia do wniosku, że współwłaściciel posiadający przejął rzecz w samoistne posiadanie. Ciężar udowodnienia przez jednego ze współwłaścicieli, że zmienił zakres posiadania samoistnego, spoczywa na nim wraz z niekorzystnymi skutkami, jakie wiążą się z niewykazaniem w sprawie o zasiedzenie tego przymiotu. W tego rodzaju sprawach wykluczone jest ustawowe domniemanie samoistności posiadania. Uznano, że surowe wymaganie dla współwłaściciela zmieniającego zakres posiadania samoistnego, uzasadnione jest bezpieczeństwem stosunków prawnych i ochroną własności, która narażona byłaby na uszczerbek, gdyby współwłaściciel uprawniony do współposiadania całości mógł łatwo doprowadzić do utraty praw pozostałych współwłaścicieli, powołując się na zmianę swojej woli, a więc elementu subiektywnego (II CSK 6/18).

W ocenie Sądu, wnioskodawczyni J. F. (1) wykazała, że poczynszy od śmierci J. F. (1) z d. F., jej mąż T. F. objął w posiadanie udziały w przedmiotowym gospodarstwie rolnym przysługujące jego rodzeństwu z tytułu dziedziczenia w sposób samoistny, za zatem prowadzący do zasiedzenia.

Jak ustalił Sąd, T. F., a następnie jego spadkobiercy, podejmował decyzje dotyczące prowadzenia gospodarstwa rolnego samodzielnie, w wyłączeniu innych formalnych współwłaścicieli, sam też ponosił ciężary związane z prowadzeniem tego gospodarstwa. Nie podejmowano również czynności związanych z rozliczaniem dochodów z gospodarstwa, które w całości wykorzystywał T. F. na potrzeby swojej najbliższej rodziny.

Sąd miał na uwadze, że dla ustalenia stanu faktycznego pewną przeszkodą jest trudność związana z faktem, iż osoby bezpośrednio zainteresowane (spadkobiercy S. F. (2) i J. F. (1)) również nie żyją, w większości od wielu lat, jednakże twierdzenia wnioskodawczyni co do pozasądowego faktycznego działu spadku pomiędzy współwłaścicielami nieruchomości znajdują potwierdzenie w zeznaniach większości zstępnych współwłaścicieli. Wskazywali, że żadne z ich rodziców nie podnosiło istnienia praw właścicielskich do nieruchomości, co było wynikiem uzgodnień, że

nieruchomość przejmie T. F. w zamian za pomoc i opiekę nad matką J. F. (1), co wskazuje, że wszyscy spadkobiercy J. F. (1), w tym również H. F. (1), akceptowali przejęcie gospodarstwa rolnego przez T. F..

Powyższe okoliczności wskazują, że T. F., a następnie jego spadkobiercy, w sposób czytelny i akceptowany przez pozostałych współwłaścicieli nieruchomości, swoim zachowaniem manifestował na zewnątrz wolę posiadania dla siebie całej (ponad własny udział) nieruchomości i wolą z odsunięciem od władztwa pozostałych współwłaścicieli.

Podkreślić należy, że nie ma w niniejszej sprawie wątpliwości komu przysługiwały udziały w spadkowym gospodarstwie rolnym, co w konsekwencji oznacza, że zarówno T. F., jak i jego następcy prawni, posiadając udziały rodzeństwa T. F., pozostawali w złej wierze. Sama wnioskodawczyni we wniosku o zasiedzenie nie podważała istnienia złej wiary, domagając się zastosowania 30-letniego okresu samoistnego posiadania ponad udziały T. F., a obecnie jego spadkobierców.

W związku z powyższym Sąd stwierdził, że J. F. (1), D. F. (1) i i A. F. (1) nabyli przez zasiedzenie z dniem 15 kwietnia 2017 r. w udziałach po 1/4 części własność zabudowanej nieruchomości położonej w G. gmina S., stanowiącej działkę o powierzchni 3,0111 ha, oznaczoną w wypisie z rejestru gruntów jednostki ewidencyjnej (...)_2 S. obręb (...) G., numerem 56.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 520 § 1 kpc, zgodnie z którym każdy uczestnik ponosi koszty postępowania związane ze swym udziałem w sprawie.